

Kerst met Knots en Tuf

door Tijs van Marle

illustraties Esther van den Brink

Dertigduizend jaar geleden, hingen er allemaal kleine lampjes in de groene vallei waar Knots woonde met zijn familie. Hij keek er tevreden naar. Knots was samen met zijn beste vriend Freddie de hele middag bezig geweest om glimmende gloeiwormpjes te vangen in het zuigmoddermoeras. Daarna had de vader van Freddie de gloeiwormpjes in kleine lampionbloemetjes gestopt. En die hingen nu overal over de rotsen en over de grotten.

‘Ik hou van Kerst,’ zei Freddie.

‘Ik ook,’ zei Knots, ook al had hij zelf nog nooit Kerst gevierd.

Zijn beste vriend Freddie was met zijn hele dorp op bezoek gekomen en ze hadden allemaal puntige prikboomen meegenomen. Tenminste, zo noemde iedereen in de groene vallei die bomen. De familie van Freddie noemde dat kerstbomen. Daar hingen ook allemaal lampjes in.

‘Leg dat Kerst nou nog eens uit,’ zei Tuf terwijl ze bij Freddie en Knots kwam staan. ‘Wie zet er nou weer een boom in de grot? De hele badkamer ligt vol met modder.’

‘We vieren het feest van samen zijn en licht,’ zei Freddie vrolijk. ‘Door de boom te versieren met lampjes en lekkere hapjes hopen we dat het snel weer lente wordt en dat de winter voorbij is. En... die boom is ook de plek waar morgen de cadeautjes komen te liggen.’

‘Cadeautjes,’ zei Tuf. ‘Zei je cadeautjes?’

‘Ja, heel veel leuke cadeautjes,’ grinnikte Freddie. ‘Die komt de kerstman vannacht brengen.’

Kriebels dacht Knots. De kerstman. Dat was nog het mooiste van dit nieuwe feest. Er was een man die zomaar cadeautjes uitdeelde. Dat was toch fantastisch.

‘Ik geloof daar niks van,’ zei Tuf. ‘Iemand gaat toch niet zomaar cadeautjes uitdelen.’

‘Jawel hoor,’ glunderde Freddie, ‘en die iemand is de kerstman. Hij komt op een grote slee, door de lucht hier naartoe vliegen.’

‘Luister nou eens goed naar jezelf,’ zei Tuf. ‘Je hebt het over vliegende cadeautjes en een vliegende oude man. Dat kan toch helemaal niet.’

‘Nou, het is alleen de slee die vliegt,’ antwoordde Freddie. ‘En hij wordt getrokken door vliegende rendieren.’

‘Tja,’ zei Tuf zuchtend, ‘vliegende rendieren. Dat maakt het verhaal niet beter.’

‘En toch geloof ik erin,’ zei Freddie.

Tuf schudde zuchtend haar hoofd.

‘Het is onzin, maar ik vind die puntige prikboomkransjes wel lekker.’

‘Dat zijn kerstkransjes,’ zei Freddie.

Belachelijke naam,' zuchtte Tuf. Ze propte er snel een paar in haar mond en liep weg.

Knots keek haar grinnikend na. Tuf liep dan wel te mopperen, maar ze vond het eigenlijk heel leuk dat er zoveel bezoek was. Knots ook. Het was reuze gezellig en de avond werd alleen maar leuker. Iedereen zong liedjes, smulde van de geroosterde bieten met ananas-bessen-saus en fantaseerde over de cadeautjes die morgen onder de boom zouden liggen. Het was een heerlijke avond en iedereen viel uitgeput in slaap.

‘AAUW!’ schreeuwde Tuf luid.

Knots wreef in zijn ogen. Het was nog midden in de nacht en pikkedonker.

‘Ben je helemaal betoeterd?’ klonk de stem van Tuf weer.

Knots ging rechtop zitten en keek om zich heen. Hij lag in zijn warme bed in de grot. In het bed naast hem lag Freddie te slapen. Knots dacht na. Was hij nou aan het dromen, of hoorde hij zijn zusje steeds schreeuwen?

‘Ik zal je krijgen!’ klonk de stem van Tuf opeens weer van buiten.

Knots krabbelde overeind. Hij moest nu echt wakker worden!

‘Freddie, er is iets aan de hand!’ siste Knots en hij schudde zijn vriend wakker.

‘Gaan we ontbijten,’ mompelde Freddie en hij deed meteen zijn ogen open.

‘Nee, er is iets met Tuf!’

‘Oh jammer, ik had wel zin in een geroosterd aardappel crackertje met pruimenjam.’

Hij had het nog maar net gezegd of Tuf’s woedende stem klonk weer.

‘Niet wegvliegen! Kom terug dan!’

Knots sprong op en rende de grot uit. Freddie volgde hem op de voet.

Toen ze buiten kwamen, zagen ze nog net hoe Tuf keihard een stok de lucht in gooide.

‘Whaaa!!’ klonk er hoog boven hen.

‘Net goed,’ brieste Tuf.

‘Kriebels,’ zei Knots.

‘Volgens mij is dat... De kerstman,’ zei Freddie, en zijn mond viel open.

In het licht van de maan zag Knots hoe een platte slee, getrokken door grote rendieren, door de lucht vloog. Althans, eerst vlogen ze, nu

slingerden ze vooral heel erg. Het voorste rendier had een bult op zijn hoofd en wiebelde duizelig heen en weer.

‘Wat heb je gedaan!’ siste Knots.

‘Heel simpel,’ zei Tuf. ‘Er kwam zomaar een zak naar beneden. Recht op mijn teen! En toen heb ik iets teruggegooid.’

‘Maar dat is een zak vol met cadeautjes,’ zei Knots vol verbazing toen hij de zak zag.

‘Je hebt de kerstman geraakt!’ zei Freddie.

‘Is dat gekke rendier met die rode neus de kerstman?’ vroeg Tuf.

‘Vreemd figuur.’

‘Nee,’ legde Freddie uit. ‘Dat is Rudolf. Die vliegt altijd vooraan omdat hij de weg weet. Maar nu denk ik dat hij even in de war is.’

‘Knots durfde bijna niet te kijken. De rendieren zwalkten door de lucht. Rendier Rudolf trok ze alle kanten om. Links, rechts, op en neer.’

‘Kriebels,’ riep Knots. ‘Kijk naar die touwen!’

Toen zagen de anderen het ook. De touwen van de slee van de kerstman wiebelden en kraakten en schoten los. Wild en snel vlogen de rendieren er vandoor. Zomaar de donkere nacht in.

De slee met de kerstman bleef nog even doorvliegen, maar daarna... Daarna suisde hij met een boogje naar beneden en verdween hij achter de bomen. In de verte klonk een doffe knal.

‘Oepsie,’ zei Tuf.

‘Dat kan je wel zeggen,’ zei Freddie.

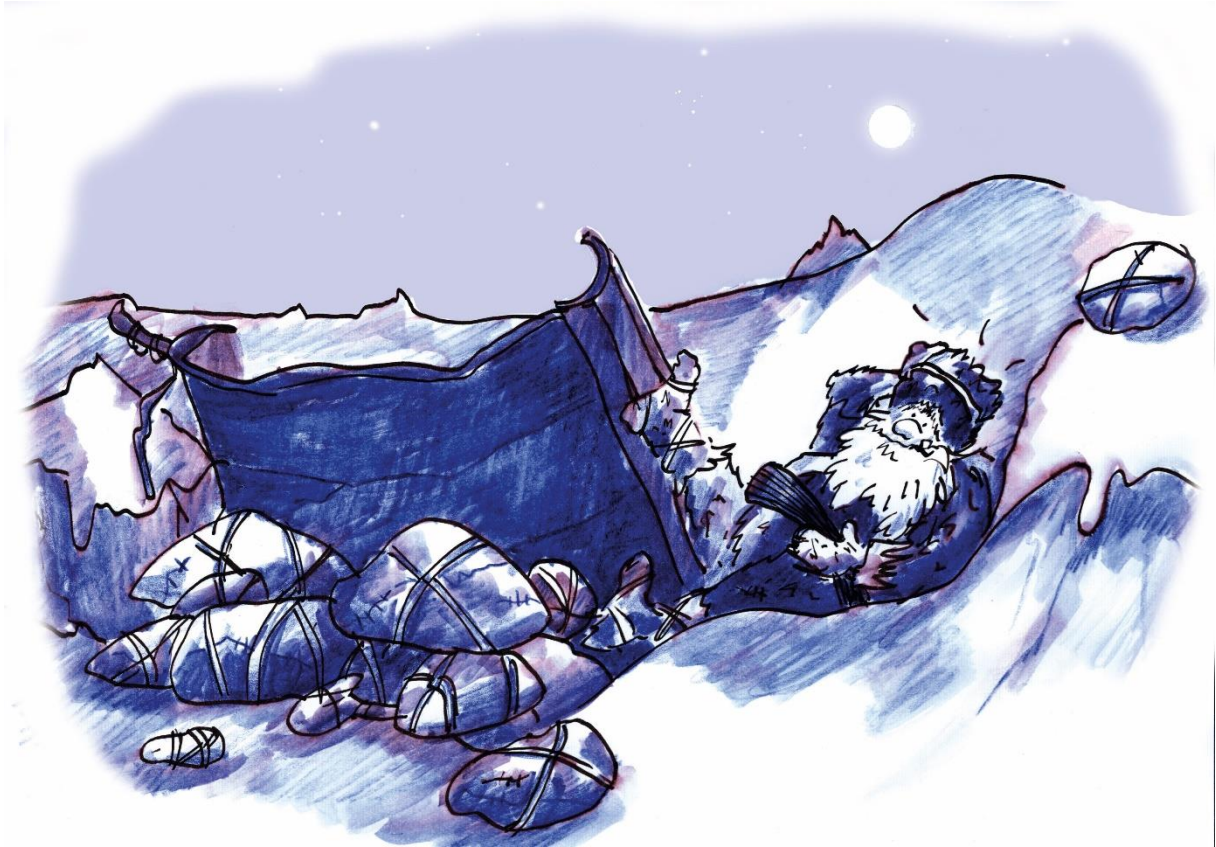
‘Kom mee,’ zei Knots. ‘Ik weet precies waar hij is neergekomen.’

Zo snel hij kon rende Knots richting het ruige rotsveld. Freddie en Tuf volgden hem op de voet.

Het eerste wat ze zagen toen ze aan kwamen waren tientallen zakken met cadeautjes. Ze lagen her en der op de grond.

‘Daar ligt hij,’ riep Knots toen hij een rode muts boven een rots uit zag steken. Ze liepen er snel op af.

‘Ai,’ mompelde Freddie, ‘dat ziet er niet goed uit.’

De kerstman zat op de grond. Hij leunde tegen een rots. Dezelfde rots waar zijn slee tegenaan was gebotst. Die zag er gehavend uit. De kerstman had een schram op zijn gezicht en een bult op zijn been.

‘Meneer de kerstman,’ mompelde Knots bezorgd, ‘gaat het wel?’

‘Een beetje,’ zei de kerstman. ‘Als ik mijn arm maar niet beweeg. Wat lief dat jullie even komen kijken.’

‘Dat is het minste wat we konden doen,’ antwoordde Knots. ‘Ik denk dat mijn zusje U uit de lucht heeft gegooid.’

‘Oh... gromde de kerstman en hij keek naar Tuf. Zijn borstelige wenkbrauwen gingen een beetje omhoog.

‘Gooide jij die stok zo hard de lucht in?’

‘Sorry,’ mompelde Tuf een beetje schuldig. ‘Dit was niet de bedoeling. Ik wilde u gewoon terugpakken omdat u die zak op mijn voet had gegooid.’

‘Nou,’ grinnikte de kerstman. ‘Zo zie je maar dat iemand terugpakken niet altijd werkt. Eigenlijk helemaal nooit.’

‘Nee,’ zei Tuf.

‘Maar je kan wel heel hard gooien,’ zei hij daarna. ‘Erg knap.’

En de kerstman gaf haar een knipoog.

‘Ik heb een vraag,’ zei Freddie en hij stapte naar voren.

‘Ha Freddie,’ glimlachte de kerstman. ‘Ik had al begrepen dat jij hier was vanavond. Heel gezellig.’

De kerstman ging kreunend rechtop zitten. ‘Vraag maar raak!’

‘Moet u vanavond niet alle cadeautjes rondbrengen?’ vroeg Freddie.

‘Over de hele wereld?’

‘Ja, dat zeg je goed. Alle cadeautjes. Over de hele wereld. En dat doe ik dan voor zonsopgang.’

‘Denkt u dat dat dit jaar nog gaat lukken?’

De kerstman keek van Freddie naar zijn gehavende slee. Daarna zag hij alle cadeautjes op het veld liggen.

‘Hebben jullie mijn rendieren misschien ergens gezien,’ mompelde hij.

‘Die vlogen heel hard weg,’ zei Knots bezorgd.

‘Oh,’ zuchtte de kerstman. ‘Dan moet ik er even over nadenken...’

‘Misschien is het niet allemaal vreselijk,’ zei Tuf vrolijk. ‘Nu kunnen wij al die cadeautjes uitpakken.’

‘Nee,’ zei Knots beslist. Zijn zusje dacht weer alleen aan zichzelf.

‘Dat is toch helemaal niet leuk voor alle andere kinderen in de wereld. En bovendien, wat moeten wij met zoveel cadeautjes?’

‘Dat is toch logisch,’ zei Tuf. ‘Een cadeautjes-toren bouwen waar je van af kan springen in een cadeautjes-zwembad. Wat denk je anders!’

‘Tuf!’ Zei Knots knorrig. ‘Denk nou ook eens aan anderen.’

‘Dat is heel moeilijk als je ook aan een cadeautjes-zwembad kan denken,’ antwoordde Tuf.

‘Ik ben het wel met Tuf eens,’ zei Freddie.

‘Het is moeilijk om aan iets anders te denken als je eenmaal dat cadeautjes-zwembad voor je hebt gezien. Stel je voor dat je daar echt in zou kunnen zwemmen.’

‘Freddie!’ Knots keek hem streng aan.

‘Oh ja,’ zei Freddie vrolijk. ‘De andere kinderen zijn nog belangrijker dan een cadeautjes-zwembad.’

‘Precies,’ zei Knots, ‘we moeten iets doen. Maar wat?’

‘Het is heel lief van je Knots,’ mompelde de kerstman. ‘Maar ik weet niet of jullie echt iets kunnen doen. Misschien moeten we Kerst maar een keer overslaan.’

‘Kriebels,’ mompelde Knots. Dit was de eerste keer dat hij Kerst ging vieren en nu werd het al meteen overgeslagen.

Hij zag het verdrietige gezicht van de kerstman. Die had tranen in zijn ogen. Het leek wel alsof hij het opgaf.

‘Nee,’ zei Knots. ‘Kerst gaat door. Al brengen wij elk cadeautje zelf rond!’

‘Wij?’ Vroeg Tuf verbaasd? ‘Ben je niet lekker geworden, Knots? Dat is hartstikke veel werk.’

‘Dat maakt niet uit,’ antwoordde Knots. ‘Ik vind dat het feest moet doorgaan.’

‘Ik ook,’ zei Freddie. Hij kwam naast Knots staan en glimlachte breed. ‘Ik doe mee.’

‘Ik ook wel,’ zuchtte Tuf. ‘Dit kunnen jullie natuurlijk nooit zonder mij. En bovendien, het lijkt mij heel leuk om cadeautjes uit de lucht naar beneden te gooien. Wanneer gaan we?’

Knots liet even zijn schouders zakken. Hoe hij de cadeautjes zou gaan rondbrengen had hij eigenlijk nog niet bedacht.

‘Knots,’ zei de kerstman. ‘Help me eens overeind.’

Knots pakte de kerstman bij de hand en trok hem omhoog.

‘Laten we eens beginnen met een paar nieuwe rendieren. Ik denk dat die van mij geschrokken naar huis zijn gevlogen. En dan kijken we daarna wel of we deze oude slee nog de lucht in kunnen krijgen.’

‘Kan uw slee zomaar getrokken worden door een paar andere rendieren,’ vroeg Freddie verbaasd.

‘Niet zomaar,’ glimlachte de kerstman. ‘Je moet er wel wat van dit kerstpoeder overheen strooien.’

Hij haalde een zakje uit zijn jas en hield het voor ze op.

‘Een paar korreltjes kerstpoeder en die rendieren doen alles wat je zegt.’

‘Laat mij maar even,’ zei Tuf en ze griste het zakje uit zijn hand. ‘Ik regel wel wat van die beesten.’

‘Wacht,’ riep Knots, maar zijn zusje rende al het rotsige veld op. In het maanlicht zagen Knots en Freddie hoe ze zoekend om zich heen keek.

‘Tuf kom terug,’ riep Knots haar na. ‘Er zijn daar helemaal geen rendieren.’

‘Dat klopt,’ riep Tuf terug. ‘Daarom neem ik wel even deze mammoeten.’

‘Nee!’ Schreeuwde Knots Freddie en de kerstman in koor, maar Tuf luisterde al niet eens meer. Ze was op een groepje mammoeten afgestapt, schudde wat kerstpoeder op haar hand en blies het over de dieren heen.

De mammoeten knipperden verbaasd met hun ogen terwijl het Kerstpoeder op ze terechtkwam. Ze bibberden een beetje, wiebelden met hun kont, schudden met hun oren en moesten een paar keer niezen. Toen begonnen ze alle drie een beetje te glimmen en van de grootste werd heel langzaam de slurf een tikkeltje rood.

‘En nu meekomen,’ zei Tuf beslist. De mammoeten waren nog een beetje duizelig van het kerstpoeder, maar deden braaf wat Tuf zei.

‘Dit zijn Tarik, Melchior en Bas. Zij komen ons vanavond helpen.’

‘Wat een leuke namen,’ zei Freddie.

‘Ja, he,’ zei Tuf. ‘Ik ben net vrienden met ze geworden. Ze houden blijkbaar ook heel erg van Kerst.’

‘Hoe kennen zij het kerstfeest nou weer,’ vroeg Knots verbaasd. ‘Het zijn mammoeten?’

‘Niet zo zeuren Knots. Wees blij dat ze er zijn. Dat is toch veel beter dan die suffe rendieren. Zullen we gaan?’

De Kerstman keek met grote ogen naar de enorme mammoeten die al een beetje begonnen te zweven van het kerstpoeder. Daarna keek hij naar zijn slee.

‘Denken jullie dat die kleine slee wel achter die grote mammoeten past?’

Knots keek er ook naar.

‘Ik heb een ander idee,’ zei hij.

‘Denk je aan een snackpauze,’ vroeg Freddie?

‘Dan maak ik even snel een bessenpuddinkje met salieblaadjes. Ik zag daar een leuk struikje staan.’

‘Nee, Freddie. Ik dacht niet aan een snackpauze. Ik dacht aan een manier om de cadeautjes rond te brengen.’

‘Oh ja, dat is ook belangrijk.’

‘We laten de slee van de kerstman vannacht gewoon staan. De mammoeten zijn zo groot, dat we de cadeautjes gewoon op hun rug kunnen leggen.’

Even later gooide Knots de laatste zak cadeautjes op de rug van de mammoeten. Het zag er indrukwekkend uit. Mammoet Tarik stond bepaktd en bezakt met cadeautjes voorop. Zijn slurf was net zo rood als de neus van Rudolf. Daarna kwam mammoet Melchior met Tuf op zijn rug, en als laatste kwam mammoet Bas waar Freddie op zat. Tuf en Freddie zaten tussen grote zakken met cadeaus.

‘Hier,’ zei de kerstman terwijl hij Knots nog een zakje kerstpoeder in zijn hand duwde.

‘Als je dat nog even over alle cadeautjes heen strooit, dan gaat de rest bijna vanzelf.’

Daarna wees hij op mammoet Tarik. ‘En met zijn rode slurf weet jouw mammoet precies de weg, zo gaat dat met kerstpoeder.’

‘Kriebels,’ dacht Knots. Wat een gekke nacht eigenlijk. Eerst lag hij nog lekker te slapen en nu klom hij op de rug van een mammoet om vliegend cadeautjes rond te brengen.

‘Ik denk dat het jullie wel gaat lukken,’ glimlachte de Kerstman. ‘Veel plezier met het rondje om de aarde. Dan wacht ik hier wel tot het licht is.’

‘Zijn jullie er klaar voor,’ vroeg Knots toen hij hoog op de rug van zijn mammoet zat.

‘Ja,’ zei Tuf. ‘Ik ben toevallig klaar geboren.’

‘Ik ben ook klaar,’ zei Freddie, ‘maar ik wil nog wel even een ding zeggen. Probeer niet te veel over grotten en tentjes heen te vliegen als jullie mammoet moet poepen. Cadeautjes onder de boom zijn leuk, maar kapot gevallen mammoetdrollen zijn wat minder gezellig.’

Knots grinnikte om zijn beste vriend. Daarna trok hij aan de oren van zijn mammoet en daar gingen ze. Eerst rennend over de ruige rots-vlakte, maar daarna kwamen ze los van de grond. Kriebels! Knots vloog!

‘Woehoe!!’ riep Knots toen hij hoog boven de aarde suisde op zijn mammoet. Freddie en Tuf vlogen naast hem. Ze waren nu al weer een

paar uur bezig geweest met cadeautjes langs brengen en in de verte werd het al een klein beetje licht.

Overal waar ze waren geweest lagen de mensen te slapen. En overal stonden de kerstbomen op ze te wachten. De ene versierd met glimwormpjes, de andere met vrolijke gekleurde appeltjes. Ze kwamen langs hutjes en langs grotten.

Ze vlogen over paalwoningen aan zee en over boomhutten in de jungle. Nergens hoefden ze lang na te denken welk cadeautje ze naar beneden moesten gooien. Met behulp van het kerstpoeder ging het bijna vanzelf.

Knots had zelfs tijd om bij het licht van de maan en de sterren naar beneden te turen. Hij keek zijn ogen uit. Hij zag prachtige bossen, glinsterende zeeën en uitgestrekte velden waar honderden mammoeten, wollige neushoorns en wilde paarden over galoppeerden.

‘Ik wist niet dat de wereld zo groot was,’ zei Knots.

‘Groot he,’ zei Freddie, ‘en ook zo mooi.’

‘Heel mooi,’ zei Tuf met een grote gaap. ‘Maar eigenlijk net iets te groot, want ik wil eigenlijk wel weer in bed liggen.’

‘We zijn bijna klaar,’ zei Knots. Hij keek achter zich naar waar de berg cadeautjes had gelegen. Op zijn mammoet lag er nog maar eentje. De laatste.

‘Als we die hebben bezorgd, dan zijn we klaar!’

‘Daar is de groene vallei al!’ riep Freddie.

‘We zijn weer thuis,’ glunderde Tuf.

De mammoeten begonnen te dalen en kwamen met stevige stappen weer op de grond terecht. Ze schudden zich even helemaal los. Knots, Tuf, en Freddie werden met een grote boog van ze afgegooid. Ze kwamen met een plof op hun kont terecht in het gras.

Knots keek op naar de mammoeten. Het laatste restje kerstpoeder verdween uit hun vacht. Ook de neus van Tarik de mammoet kreeg weer zijn gewone kleur. Daarna holden ze er vandoor om lekker een hapje gras te eten.

‘Hij is weg,’ riep Tuf. ‘De kerstman is weg!’

Knots en Freddie keken om. De plek waar de slee van de kerstman had gestaan was leeg. En de kerstman was verdwenen. Er was wel een briefje op de rots geplakt.

‘Jullie hebben het kerstfeest gered,’ stond erop. ‘Bedankt.’

‘Kriebels,’ mompelde Knots. ‘Het kerstfeest gered. Wat stoer.’

Opeens voelde hij het laatste cadeautje in zijn hand. Ze hadden de Kerst niet helemaal gered. Er was nog één cadeautje over. Nu was er één kindje op de wereld zonder een fijne Kerst.

Knots keek naar het pakje. Met grote letters stond er ‘Knots, Freddie en Tuf’ op. Een grote glimlach verscheen op zijn gezicht. De kerstman had dit natuurlijk helemaal zo bedacht.

‘Freddie, Tuf,’ glunderde Knots. ‘Dit laatste cadeautje is voor ons!’

‘Laat mij maar even,’ zei Tuf, en ze griste het cadeautje meteen uit Knots’ hand. Met twee keer scheuren had ze het papier los.

Ze had een heel mooi kommetje vast waar een paars puddinkje in zat.

‘Een bessenpuddinkje!’ jubelde Freddie. ‘Met salieblaadjes! Daar heb ik al de hele nacht zin in.’

‘Een bessenpuddinkje,’ briede Tuf. ‘Wat is dat nou voor een gek cadeau.’

‘Dat is juist een perfect cadeau,’ zei Freddie. ‘Moet je kijken, er zijn ook drie lepeltjes bij. Dan kunnen we delen.’

Hij nam een grote hap.

‘Oeh,’ zei Tuf. ‘Dat wil ik ook.’ En ze propte meteen ook een lepel bessenpudding in haar mond.

Knots pakte zelf ook een lepeltje. Wat een gek cadeau eigenlijk. Een bessenpuddinkje om met z'n drieën van te genieten. Hij nam zelf snel ook een hap voordat Tuf alles had opgegeten.

Kriebels, dacht Knots toen ze zo gezellig samen stonden te smikkelen. Nu snapte hij het cadeautje opeens.

'Weet je,' zei hij tegen Freddie en Tuf. 'Eigenlijk hebben we ons echte cadeau al gekregen. We hebben een avond meegemaakt waarin we de hele wereld hebben blij gemaakt. En nu kunnen we er samen van genieten met een heerlijk ontbijtje.'

'Tja,' zei Tuf. 'Ik had toch ook wel graag dat zwembad met cadeautjes willen hebben.'

Knots grinnikte om zijn kleine zusje. Een zwembad met cadeautjes of een onvergetelijke nacht met zijn beste vriend en zijn kleine zusje waarin hij de wereld had blij gemaakt.

Als het hem morgen weer gevraagd werd, zou hij altijd opnieuw voor dat tweede kiezen. Een fantastische avond en een fijne Kerst!

****Einde!****